

‘Het is verdrietig dat we om mensen te weren regels invoeren die een grote impact hebben op anderen van wie we vinden dat ze hier mogen blijven.’

‘Er is voor gekozen prioriteit te geven aan het uit Nederland verwijderen van mensen die geen recht op toelating hebben. Dat gaat ten koste van het snel perspectief bieden aan personen van wie we al weten dat ze mogen blijven. Voor die keuze kun je een cynische verklaring geven, maar het achterliggende probleem is dat we te lang de vraag hebben vermeden: wat kunnen we als land aan? Tegenover het ‘niemand is welkom’ van rechts staat het ‘iedereen is welkom’ van links. Daardoor is het pijnlijke gesprek over wat we aankunnen niet van de grond gekomen.’

Uw focus ligt op integratie en inburgering. Welke invloed hebben negatieve politieke sentimenten over migratie daarop?

‘Nieuwkomers ervaren politieke uitspraken herhaaldelijk als racistisch en discriminerend, wat verschrikkelijk voor ze is. Nog ingrijpender vind ik de strengere regels over gezinshereniging die de regering in het afgelopen jaar heeft ingevoerd. Stel je voor: je spant je in om een nieuw leven op te bouwen, in de hoop op hereniging met je partner en kinderen en dan blijkt dat

plots niet te kunnen. Dat is schrijnend. Het is verdrietig dat we om mensen te weren regels invoeren die een grote impact hebben op anderen van wie we vinden dat ze hier mogen blijven. De politieke sentimenten over migratie werken dan de inburgering tegen. Ik denk bij die negatieve verhalen vaak: kom nu toch eens kijken hoe het eraan toegaat, toets eens wat er van je opvattingen klopt.’

Is dat de voornaamste weerstand waarmee u te maken heeft?

‘Die zit vooral in de gebrekkige waardering. Doe je idealistisch werk dan belooft het systeem dat het minst, ook al is de maatschappelijke waarde aanzienlijk groter dan die van een product dat weinig toevoegt aan de wereld, maar waarmee wel veel geld valt te verdienen.

Dat vind ik een fundamentele fout van ons maatschappelijk systeem.’

Welke lichtpunten ziet u?

‘Kijkend naar ons dagelijks werk ben ik optimistischer dan tien jaar geleden. Sinds gemeenten verantwoordelijk zijn voor inburgering, neemt hun bereidheid toe te doen wat ons voor ogen staat: ervaringen en gevoelens van nieuwkomers serieus nemen, waardoor beleid op kennis wordt gestoeld. Gemeenten voelen de noodzaak het goed te organiseren. Ze realiseren zich: we moeten data en kennis erbij betrekken, anders zitten we straks met de gebakken peren. Een ander lichtpunt zie ik in de houding van burgers. Via media krijg je nogal eens de indruk dat er vooral verzet is tegen azc’s. Maar er zijn ook voorbeelden waarin buurtbewoners juist positief reageren; op het Marineterrein in Amsterdam kwam er protest toen de noodopvang moest verdwijnen, omdat die onderdeel van de buurt was geworden. Ondanks de politieke pogingen nieuwkomers tot zondebok te maken ben ik in die tien jaar zoveel betrokken Nederlanders tegengekomen dat ik hoopvol gestemd blijf.’